

РЕШЕНИЕ

№ 1613

гр. София, 15.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 16.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10047** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от А. А. Г. срещу заповед № 95-00-592/20.09.2024 г. на постоянния секретар на Министерството на външните работи в частта, с която е отказан достъп до обществена информация, поискана със заявление вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024 г.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречието му с материалноправни разпоредби. Посочва се, че са нарушени чл. 37, ал. 1, т. 2 и чл. 13, ал. 1, т. 4 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ), тъй като в мотивите на заповедта липсва информация, дали е извършена преценка за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес. Твърди се, че чрез исканата информация заявителят може да си състави мнение относно законосъобразното провеждане на преговорите между България и Румъния във връзка с договора между правителството на Р. България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите, поради което е налице надделяващ обществен интерес, който дерогира ограничението на достъпа.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ш. и адв. С., които поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена. В писмени бележки по делото излагат подробни доводи за незаконосъобразността на оспорения акт.

Ответникът – постоянният секретар на Министерството на външните работи се представлява от юрк. П. и юрк. Х., които оспорват жалбата като неоснователна и недоказана, като също представят подробни съображения, изложени в писмени

бележки по делото. Претендират юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е образувано във връзка с подадено заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024 г. от А. Г. до Министерство на външните работи (л. 12-15), с което е поискан достъп до информация и документи, свързани с:

1. Преговорите относно договора между правителството на Р.България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване на инвестициите, подписан на 01.06.1994 г.;

2. Преговорите между ЕС и България и Румъния за членство в съюза и конкретно свързани с позицията и предложенията на ЕС във връзка с двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС, от 1999 г. до 2007 г.

3. Кореспонденцията след присъединяването към ЕС между съюза и България относно прекратяването на двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС.

4. Споразумението за прекратяване на двустранните инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС.

5. Вътрешните процеси в България за ратифициране на споразумението за прекратяване, по-конкретно консултации и оценки на въздействието в рамките на правителството или парламента на България.

С оспорената в настоящото производство заповед № 95-00-592/20.09.2024 г. постоянният секретар на Министерството на външните работи предоставил частичен достъп до поисканата информация. Посочил, че по отношение на информацията, касаеща преговорите между правителството на Р.България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване на инвестициите, на основание чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ е необходимо получаване на съгласие за вида и обема на кореспонденцията, която следва да бъде предоставена. В нота – отговор посолството на Румъния се позовава на румънското законодателство, съгласно което публичният достъп до дипломатическа кореспонденция е ограничен, поради което румънската страна не може да даде разрешение за предоставянето ѝ на трети страни. Поради това е посочено, че търсената информация не може да бъде предоставена, дори и при условията на чл. 31, ал. 5 от ЗДОИ. По отношение на информацията, касаеща кореспонденцията след присъединяването към ЕС между съюза и България, както и тази относно споразумението за прекратяване на двустранните инвестиционни договори между държавите-членки на ЕС е посочено, че с писмо от генералната дирекция за финансова стабилност, финансови услуги и съюз на капиталовите пазари в ЕК от 11.09.2024 г. МВнР е уведомено, че към този момент е налице висяща процедура пред ЕК по аналогично искане за същата информация по реда на регламент (ЕО)1049/2001 на ЕП и на Съвета относно публичния достъп до документи на ЕП, Съвета и Комисията. Поради това е отправена молба за въздържане т предоставяне на документите.

При така установеното от фактическа страна, от правна Съдът намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Обжалваната в настоящото производство заповед е издадена от компетентен административен орган – постоянния секретар на Министерството на външните работи, който е изрично упълномощен със Заповед № 95-00-555/ 09.09.2024 г. на министъра на външните работи, в съответствие с разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение на правилното прилагане на приложимите материални разпоредби съдът счита, следното:

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени със Закона за достъп до обществена информация. Легално определение на понятието обществена информация е дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и това е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация представлява сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, арг. чл. 9 от ЗДОИ. Официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, арг. чл. 10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации, арг. чл. 11 от ЗДОИ. За субектите по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ е регламентирано задължение да предоставят информация, която е създадена в кръга на тяхната компетентност и е налична.

Съдът намира, че поисканата информация в заявлението на жалбоподателя следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността на министерството на външните работи. Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен. В ал. 2 на същия текст е предвидено, че достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя: 1. е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; 2. съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи.

ЗДОИ регламентира две хипотези, при които исканата информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ, а именно: когато тя съдържа лични данни на лица или когато представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци. В първата хипотеза, при несъгласие за предоставянето ѝ от страна на третото лице, органът, в съответствие с чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ, предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията,

която се отнася до третото лице. Във втората хипотеза, първо следва да се установи, че информацията представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци и второ да се посочат обстоятелствата, които водят до нелоялна конкуренция между търговците /арг. от чл. 17, ал. 3 във вр. с ал. 2 от ЗДОИ.

С разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ законодателят изрично е регламентирал възможните допустими основания за отказ за предоставяне на обществена информация, а именно когато: 1/. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2/. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3/. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Дори при наличие на тези основания за отказ, разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ предвижда, че се предоставя частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Анализът на разпоредбата показва, че не е допустим отказ в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 /§ 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ/.

С оглед горепосочената нормативна уредба на приложимата материя може да се направи изводът, че административният орган неправилно е отказал достъп до съхраняваната от него информация по т. 1, 3 и 4 от въпросите, формулирани от жалбоподателя. Търсената информация касае преговори, кореспонденция и документи във връзка с двустранни инвестиционни договори на България, в които процеси Министерството на външните работи е имало участие. За да откаже достъп до обществена информация, не е достатъчно задълженият субект да се позове на несъгласието на третото лице, а е длъжен във всеки един случай да направи самостоятелна преценка, дали е налице надделяващ обществен интерес, който преодолява несъгласието. В процесния случай административният орган не е направил тази преценка. Дори и да се приеме, че не е налице надделяващ обществен интерес, задълженият субект следва да предостави частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен.

Поради това оспореното решение следва да бъде отменено в частта, с която се отказва достъп до информация по формулираните в заявлението искания за предоставяне на документи в т. 1, 3 и 4, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне, вземайки предвид мотивната част на настоящото решение.

Що се отнася до „исканията за информация“, посочени в т. 4 от подаденото заявление, изброени от б. а) до б. г) и в т. 5, б. а), съдът се солидаризира с мнението на административния орган, че това представляват въпроси, отговорите на които предполагат специализирани изследвания и изготвяне на политически анализи и в този смисъл не представляват „обществена информация“ по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ. Поради това и жалбата в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора на жалбоподателя и на ответника се дължат разности съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата. В случая представителят на жалбоподателя е поискал единствено възстановяване на заплатената държавна такса в размер на 10 лева. От своя страна представителят на ответника е претендирал юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено съобразно чл. 24

от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед отхвърлената част на жалбата в размер от 50 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 95-00-592/20.09.2024 г. на постоянния секретар на Министерството на външните работи, в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 1, т. 3 и т. 4 – в частта за поисканите документи от т. а) до т. к), формулирани в заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИ-75/23.08.2024 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по посочените точки, съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА А. А. Г. на основание чл. 143, ал. 3 от АПК да заплати на Министерството на външните работи сумата от 50 (петдесет) лева разноски по делото.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на основание чл. 143, ал. 1 от АПК да заплати на А. А. Г. сумата от 10 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: